

ДА ВЯРВАШ НА БОГ В НЕВЪЗМОЖНИ СИТУАЦИИ

Дейвид Уилкерсън
7 Януари 2008

„Без да отслабне във вяра, той вземаше пред вид, че тялото му е вече замъртвяло, като бе на около сто години, вземаше пред вид и мъртвостта на Сарината утроба ” (Римляни 4:19).

Същността на истинската вяра се намира в този стих. Бог беше обещал на Авраам, че ще има син – някой, който щеше да бъде семе за много народи. Забележителното е, че Авраам не трепна при това обещание, въпреки че отдавна беше преминал възрастта да има деца. Вместо това, когато прие това слово от Бог, на нас ни се казва, че „той вземаше предвид мъртвостта на тялото си и на утробата на Сара”.

За естествения ум това обещание беше невъзможно да се изпълни. Но Авраам не погледна на тази невъзможност. Според Павел, патриарха не се замисли как Бог щеше да изпълни обещанието си. Той не заспори с Него: „Но, Господи, нямам семе. Утробата на Сара също е замъртвяла. Жена ми вече не може да има деца. Как ще го направиш, Господи?” Вместо да си задава подобни въпроси, Авраам просто не се замисли.

Факт е, че когато Бог произвежда вяра, която е изпитана и по-скъпоценна от злато, Той първо дава смъртна присъда на всички човешки сили. Той затваря вратата на всички човешки доводи, подминавайки всяко намерение за рационално освобождение.

Вярата, угодна на Бог е родена в място на смърт.

Тук говоря за умъртвяването на човешките възможности. Това е място, на което човешките планове отначало процъфтяват, а след това умират. Място, на което човешките надежди носят временно облекчение, след което се превръщат в чувство на безпомощност.

Били ли сте на това място? Изглеждаше ли, като че нямате никакви възможности? Не можете да се обадите на някого за съвет. Небесата изглеждат непробиваеми като месинг, молитвите ви падат на земята.

Заявявам ви, че това е Божие дело. Духът Му работи, за да ви накара да се замислите за невъзможностите – да спрете да търсите човешки начини и форми – да спрете да се опитвате да измислите изход от ситуацията. Святият Дух те подтиква: „Спри да търсиш помощ от някакви си хора и спри да се фокусираш над това колко безнадеждна мислиш, че е ситуацията. Това са пречки пред вярата ти.”

Авраам не се колебаеше във вярата си. Той по-скоро беше „напълно уверен, че това, което Бог е обещал, Той е силен и да го изпълни“ (Римляни 4:21). Той призна, че Бог може да работи с нищото. Всъщност, нашият Господ създава от нищото. Помислете за разказа в Битие – Бог създаде света от нищото. Само с една дума Той създава и може да направи и чудеса за нас от нищото.

Когато всичко останало се провали, когато всичките ти планове и схеми отпаднат, това е момента да предадеш всичко на Бог. Това е времето да оставиш всяка надежда, че ще намериш спасение на друго място. Тогава, след като вече си готов да повярваш, ти ще видиш Бог не като грънчар, който се нуждае от глина, а като създател, Който твори от нищото. И от нищото в този свят, Бог ще работи по начини, които ти никога не си могъл да си представиш.

Колко сериозно е отношението на Господ към вярата ни в Него по време на невъзможни ситуации?

Намираме отговорът на този въпрос в историята на Захария, бащата на Йоан Кръстител. Захария беше посетен от ангел, който му каза, че жена му Елисавета ще роди специално дете. Но Захария, който беше в напреднала възраст като Авраам, отказа да повярва. Само Божието обещание не беше достатъчно за него.

Захария отговори на ангела: „По какво ще узная това? Защото аз съм стар, а и жена ми е в напреднала възраст“ (Лука 1:18). Просто казано, Захария се замисли за невъзможностите. Той казваше: „Това е невъзможно. Трябва да ми докажеш как ще се случи.“ Не му звучеше логично.

Съмненията на Захария не харесаха на Господ. „И ето, ти ще онемееш и няма да можеш да говориш до деня, когато всичко това се сбъдне, защото не повярва на думите ми, които ще се изпълнят своевременно“ (1:20).

Посланието е ясно: Бог очаква да Му вярваме, когато говори. В тази връзка Петър пише: „Затова и тези, които страдат по Божията воля, нека предават душите си на верния Създател, като вършат добро“ (1 Петрово 4:19).

Убеден съм, че в този момент вярата на Христовото тяло се намира под жестока атака. Всички демонични орди на ада, събралите се сатанински власти и сили на тъмнината воюват срещу вярата на Божиите светии.

Ние знаем, че Сатана винаги е атакувал интензивно Божия народ, причинявайки му ужасно страдание. В продължение на векове е била проливана кръвта на мъченици. Благочестиви светии като Йов са били подлагани на жестоки изпитания. Но яростната атака на Сатана, която виждаме днес срещу праведните, е последната надежда на дявола.

Точно както изобилства злото в света днес, така изобилстват и скърбите и изпитанията в Божията църква. Ние сме свидетели на безпрецедентна атака от заболявания, мъка, проблем след проблем – неща, които правят победоносния живот да изглежда невъзможен за всеки вярващ. Но всичко, пред което сме изправени в момента е свръхестествено.

„Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, а срещу началствата, срещу властите, срещу световните владетели на мрака на този свят, срещу духовете на злото в небесните места” (Ефесяни 6:12).

В Лука 22 глава виждаме Сатана да атакува вярата на Петър.

Това беше праведен човек, който беше твърде уверен в своята вяра. Всъщност, Петър току що се беше похвалил на учениците, че вярата му ще издържи всички изпитания. Той зави: „Другите може да се поклатят, Господи, но не и аз.”

Това се случи на Петдесятница, в последния ден от служението на Исус на земята. Какъв беше отговорът на Господ към смелата декларация на Петър относно вярата му? Той каза на апостола: „Симоне, Симоне, ето, Сатана ви изиска всички, за да ви пресее като жито ” (Лука 22:31).

Някои учени превеждат смисъла така: „Сатана претендираше за теб, за да те пресее.” Думата „пресявам” означава повтарящо се, много силно разтърсване във всички страни, след което нагоре и надолу.

Забележете, че думите на Исус тук описват същото, което Сатана искаше да направи и с Йов. Дяволът каза на Господ за него: „Но прости сега ръката Си и се докосни до всичко, което има — дали няма да Те похули в лице!” (Йов 1:11). На Петдесятница Сатана искаше да унищожи вярата на Петър по същия начин.

Исус предупреди Петър, че дявола ще го пресее и ще атакува вярата му. Но Той го увери: „Аз се молих за теб, да не отслабне твоята вяра” (Лука 22:32).

Убеден съм, че Сатана е усилил желанието си да пресее Божиите избрани днес. Защо дяволът е толкова решен да разтърси Божиите праведници в нашето време? Защото знае, че идва краят му. Защото грехът изобилства, а любовта на мнозинството охладнява. Защото не успя да събори Йов, Петър, цели поколения от мъченици. Така че, сега е решен да събори вярата на това последно поколение.

Всъщност, атаките на Сатана могат да станат толкова съкрушителни, че вярата ни да претърпи затъмнение. Помислете какво се случва в такова време: когато земята застане между луната и слънцето, тя скрива светлината. За момент слънчевите лъчи са затъмнени.

Нещо подобно може да се случи с вярата дори и на най-благочестивия вярващ. Сатана може да докара толкова интензивни изпитания, че да закрийт Светлината, която усилва вярата ни.

Петър преживя жестоко затъмнение на вярата си. Смелият някога апостол изглежда се беше провалил. Въпреки това, Петър беше ясно предупреден, че се задава затъмнение на вярата му. Исус му каза: „Петелът още няма да е пропял, а ти вече ще си се отрекъл три пъти от мен.”

Само няколко часа по-късно, вратата на Петър щеше да се разпадне. Мога само да гадая какво мина през ума на този човек, че да го накара да прокълне Христос и да излъже с думите: „Не познавам Исус, за когото говорите.“

Дали Сатана наводни ума на Петър със съмнения относно това, че Исус всъщност е Бог в плът? Когато се поставя на мястото на Петър, си го представям как по време на онази ужасна нощ се пита за много неща: „Ако Исус е Бог, как можà да позволи такава унижение? Как може да е Бог, а да не е в състояние да спаси себе си, да не говорим за човечеството?“

Вратата на Петър се затъмни напълно. Изглеждаше, като че яркото слънце на вратата угасна напълно.

Но затъмнението на вратата на Петър е записано тук за утеха и окуражение на всички вярващи, които преминават през тяхното такава. Толкова интензивни ли са станали изпитанията ви, че ситуацията изглежда невъзможна? Сега Сатана е посадил съмнения в ума ви, въпроси за това дали Бог чува виковете ви, съмнения за верността Му относно обещанията, въпроси за ефективността на молитвата.

Едно скорошно проучване показва, че атеизма бързо се разпространява в Америка и в света. Около 30% от американците казват, че вече не вярват в Бога на Библията. Това, което заявяват като причина за нарастващото неверие, особено сред младите хора, е просто: „Бог не отговори на молитвите ми.“

Казвам ви, ние сме във война! Ти си изправен пред зли сили, бориш се за вратата си срещу бащата на всички лъжи. Той е този, който посажда всички тези мънички мисли: „Къде е твоят Бог? Нещата се влошават. Болката, страданието, нуждите ти нарастват. Бог е обещал да ти даде изходен път. Е, къде е той? Къде е твоят Бог сега, когато най-много се нуждаеш от Него?“

Сега ти си разтърсван и пресяван, и във всичко това вратата ти изглежда се е провалила. Ти си в затъмнение както Петър. Чувстваш се победен, вратата ти се разпада.

Възлюбени, имам добри новини за теб: Бог не ти е ядосан.

Може би ще попиташ: „Исус не страда ли, когато се отнасяме зле с Него? Не скърби ли Господ, когато се клатим и поставяме под съмнение Словото и верността Му?“ Да, да, Той наистина скърби. Но тези, чиято вяра е отпаднала, могат да продължат да гледат към Исус.

Вратата на Петър не отпадна.

„И Господ се обърна и погледна Петър“ (Лука 22:61). Когато погледът на Исус се срещна с Петровия, апостола се съкруши и разплака.

Колко е търпелив нашият Господ, колко милостив! Той чува всичките ни мърморения и въпроси, вижда толкова много съмнения в ума ни, и въпреки това гледа на нас с опрощение и състрадание.

Петър беше възстановен и изживя велик живот на вяра. Спомнете си, че Исус му беше казал тези окуражителни думи на Петдесетница: „Когато се обърнеш, утвърди братята си” (Лука 22:32). Това е Божието слово за теб и мен. Той ни казва точно каквото каза на Петър: „Гледай Мен. Ще се справиш с това и ще помогнеш на братята и сестрите си в Моя дом.”

По-нататък в книгата Деяния виждаме Петър в затвора. Един ангел отиде при него, махна оковите му и каза да стане и да си тръгне. В този момент Петър не се замисли за невъзможните обстоятелства около себе си: железните порти, през които трябваше да премине, многото пазачи и войници, покрай които трябваше да мине, излагайки се на опасност. Вместо това, при заповедта на ангела Петър се изправи с вяра, и когато се доближи до железните порти, те се отвориха от само себе си.

Така ще стане и с теб, скъпи светия, ако искаш да се изправиш и придвижиш с вяра.

Чел съм много писма от светии, които са изправени пред невъзможни обстоятелства. Една баба ми писа за скръбта от убийството на скъпата си внучка. Младата жена била убита от бившия си приятел, който след това се самоубил. Тази баба е съкрушена от скръб. Тя завършва писмото си с молба: „Има ли слово от Бог за нас? Моля ви, помогнете.”

Жена, която описва себе си като „силна във вярата” ни писа следното: „Бях женена в продължение на двайсет и пет години за чудесен мъж, който почина от диабет преди пет години. След това се омъжих повторно, но по време на медения месец съпругът ми падна и си счупи врата. Той се оправяше, но последваха усложнения с инфекция и съсирвания на кръвта. След един месец почина. Съсипана съм. Не мога да разбера как може да се случи подобно нещо.”

Осемдесет годишен пастор ни писа, че жена му живее в непрекъсната болка от многото операции, и тази болка е толкова силна, че едва може да спи, а докторите казват, че не могат да ѝ помогнат. Пасторът завършва писмото си с: „Чувствам се като победен войник.”

Имам специално слово за всички, които са изправени пред невъзможни ситуации:

1. Възстановяването на вярата зависи от по-пълно откровение за любовта на нашия небесен Отец към нас.

„Господ твой Бог е всред тебе, Силният, Който ще те спаси; Ще се развесели за тебе с радост, Ще се успокои в любовта Си, Ще се весели за тебе с песни” (Софония 3:17). Това е славно откровение за непоколебимата любов на Бог към народа Му. Библията ни казва, че Той си почива и наслаждава в любовта Си към нас!

Еврейската дума за „почивка” тук означава, че Бог няма никакво съмнение относно любовта Си към нас. С други думи, Той я е установил и утвърдил, и никога няма да я премахне. Всъщност, на нас ни се казва, че Бог е толкова доволен от любовта Си към нас, че пее за нея.

Можете ли да си го представите? Това е демонстрация в небето за Божията наслада в теб. Джон Оуен превежда пасажа по този начин: „Бог подскача, пълен с радост.”

Павел ни казва още, че всичко, което не е според Божествения ред, което става от неверие и объркване, се променя при появата на Божията любов: „Но когато се яви благостта на Бога, нашия Спасител, и Неговата любов към човеците” (Тит 3:4).

В предишният стих, Павел казва: „Защото и ние някога бяхме неразумни, непокорни, заблудени” (3:3). С други думи: „Всичко беше объркано. Вярата ни не беше победоносна, но Божията доброта и любов се явиха и Отец ги изля изобилно върху нас чрез Христос.”

Когато Павел казва, че „Божията любов се яви”, той използва гръцка дума, чийто корен означава „положен отгоре”. С две думи, Господ погледна върху бедните ни отрудени души, пълни със страх и съмнения, и положи отгоре ни това откровение: „Любовта Ми ще ви спаси. Почивайте си и се наслаждавайте в любовта Ми към вас.”

Аз благодаря на Бог за деня, в който любовта Му ми се „яви”. Няма вяра, която да може да се пребори с невъзможните обстоятелства, освен ако всичко – всеки проблем, всяка скръб – не е поверена на любящата грижа на Отец. Когато положението ми е отчайващо, трябва да си почивам в простата вяра.

Може да не виждам доказателства, но Бог работи. Във всеки миг от деня, всеки час докато спя, Той проправя път за мен. И планът Му винаги върви по разписание. Това, което на мен ми изглежда като закъснение в свящото Му дело, всъщност означава, че отива по-дълбоко в мен и оправя неща, които трябва да се оправят, за да може да изпълни обещанията Си.

Един ден ще погледна назад към тези изпитания и ще кажа: „Господи, сега разбирам. Ти си бил там през цялото време, произвеждащ чудото ми!”

2. Никога, никога не спирай да се молиш и да викаш към Господ.

Онези, които са отчаяни, може да се изкушат да спрат комуникацията си с Бог. Но това може да се окаже фатално. В Псалм 88 може да прочетеш описание на онова, през което преминаваш. Един благочестив човек на име Еман ни разказва за безнадеждната си ситуация: „Душата ми е изпълнена с грижи. Навряна съм в дупката и съм сред мъртвите. Бог ме е положил в най-дълбоката яма на тъмнината, а гнева Му е върху мен. Приятелите ми ме изоставиха; затворен съм. Скърбя поради скръбта си” (перифразирано от мен). След това Еман предизвиква Бог: „За мъртвите ли ще вършиш чудеса? Или сенките ще станат да Те хвалят? (Села). В гроба ли ще се прогласява милостта Ти, в Авадон ли — верността Ти? В мрака ли ще станат известни чудесата Ти, в земята на забравата ли — правдата Ти?” (Псалм 88:1012)

Еман казва: „Имам нужда от чудо сега, Господи, не при възкресението. Това е последната ми надежда. Скоро ще бъде твърде късно, защото ще съм мъртъв. Имаш краен срок тук, Господи. Помогни ми или ще стане твърде късно. Защо ме отхвърляш? Защо криеш лицето Си от мен? Защо не отговаряш на виковете ми?”

Това е безнадеждност, отчаяние и очевидно невъзможна криза.

Какво може да направи благочестивата душа? Как реагира праведната душа? Ние трябва да викаме ден и нощ като Еман: „ГОСПОДИ, Боже на спасението ми, ден и нощ виках пред Теб. Нека дойде молитвата ми пред Теб, приклони ухото Си към вика ми... Но аз към Теб извиках, ГОСПОДИ, и сутрин молитвата ми Те посреща” (Псалм 88:1-2, 13).

Ето три неща, които правя по време на голяма скръб:

1. Получавам и вярвам в любовта и радостта на небесния ми Отец.
2. Изливам сърцето си пред Него, плачейки мълчаливо.
3. Ежедневно окуражавам душата си с обещанията Му.

Вратата и силата ни могат да отслабнат. Но по време на слабост, Бог ни е дал чудесни обещания да ни обнови и укрепи. Ето някои от тези, които ме поддържат:

- „Бог е силната ми крепост и води съвършено пътя ми. Посегна от горе, взе ме, извлече ме от големи води. Избави ме от силния ми враг, от онези, които ме мразеха, защото бяха по-силни от мен. Бог — пътят Му е съвършен, словото на ГОСПОДА е изпитано, Той е щит за всички, които се уповават на Него.” (2 Царе 22:33, 17, 18, 31).
- „И Ти ме препаса със сила за бой” (2 Царе 22:40).
- „Немощните се препасват със сила.” (1 Царе 2:4).
- „ГОСПОД нека даде сила на народа Си, ГОСПОД нека благослови народа Си с мир!” (Псалм 29:11).
- „Израилевият Бог е, който дава сила и мощ на народа Си. Благословен да е Бог!” (Псалм 68:35).
- „Не ме оставяй, когато силата ми чезне... Ще дойда с мощните дела на Господ БОГ” (Псалм 71:9, 16).
- „Блажен човекът, чиято сила е в Теб... Те отиват от сила в сила, всеки от тях се явява пред Бога в Сион.” (Псалм 84:5, 7).

Вярваш ли, че твоят Бог е силен, както твърди псалмиста? Ако е такъв, никоя сила не може да устои пред Него. Предай всичко в могъщата Му силна ръка. Той ще прокара път. Но най-вече – вярвай словото Му: „В деня, когато извиках, Ти ми отговори; направи ме дръзновен със сила в душата ми” (Псалм 138:3).

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 2008 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[Trusting God in the Face of Impossibilities](#) / [Да вярваш на Бог в невъзможни ситуации](#)